

[Lembourn.]

et socialistisk system. Hvis eksempelvis en del asiater ser sig omkring i deres egen verdensdel, så vil de se, at de lande, der har haft det mest liberaløkonomiske system, også er de bedst stillede, nemlig Malaysia, Japan, Thailand og Philippinerne, medens Burma, Kina og Indonesien, som har eller har haft delvis eller helt kommunistisk og socialistisk styreform, er de dårligst stillede. Heller ikke Kenyatta i Kenya ønsker noget socialistisk system, og det store indiske kongrespartis og dermed den indiske regerings største politiske modstander er det indiske kommunistiske parti.

Derimod mener jeg, at der er det politiske mål med bistanden, at den samtidig med at være udtryk for en social-etisk holdning i global målestok er en demokratisk sikkerhedspolitik. U-landsbistanden har forhåbentlig det resultat, at den bidrager til at skabe mere politisk frihed og mindre diktatur, og den politiske målsætning vedkender det konservative folkeparti sig ganske åbent. Hvilke økonomisk-politiske systemer u-landene så agter at anvende det etablerede demokrati til, må helt blive deres egen sag.

Metoderne! Heller ikke her er det realistisk at tro, at vi på forhånd helst skulle være enige. Jeg anser det egentlig for mere gavnligt, hvis vi ikke er det, for er vi alt for enige, så afslører det måske snarere, at vi ved for lidt om det komplicerede u-landsproblem.

Ministerens redegørelse er imidlertid først og fremmest et oplæg til en metode, til diskussion. Der nævnes spørgsmålet om den ene procent. Man kan sige for den ene procent, at den har en symbolsk betydning og kan være med til at drive en større u-landsindsats igennem, men man må sige imod den, at der er noget kedeligt magisk ved den, og den er forkert i den forstand, at det er en kvantitativ målsætning. Det er en kvalitativ målsætning, vi skal sætte os, ikke en beløbsstørrelse. Det er behovet for hjælp, det drejer sig om, og muligheden for at give en kvalificeret hjælp, muligheden for at yde projekter og indsats, som virkelig hjælper. Hvis det betyder, at vi i 1972-73 får brug for mere end 1 pct., så er det min opfattelse, at regering og folketing må være villig til at yde det, men forudsætnin-

gen er altså, at denne hjælp kan ydes kvalitativt.

Ministeren var inde på, at en af årsagerne til, at man ikke kan gå hurtigere frem, er, at der er en slags flaskehalse til stede. Der går meget lang tid, forekommer det mig, imellem, at man har vedtaget ydelsen, og at den kan udnyttes. Jeg tror nok, at det er lidt overdrevent med de flaskehalse, som vi har i den danske administration; dem kunne vi nu nok overvinde. Det sted, hvor flaskehalse findes, er først og fremmest i u-landene selv. Det er u-landenes egen administration, som er overbebyrdet med arbejde, og som derfor ikke kan gennemføre de projekter, man tilbyder dem. Derfor bør man vel i fremtiden satse i meget væsentlig grad på en uddannelse netop på dette område, en kvalitativ uddannelse på et meget højt plan, som kan skaffe u-landene hurtigere, bedre kvalificerede administrative folk, der kan tage sig af projekterne; så kommer vi hurtigere igennem.

Det andet problem er spørgsmålet om den bilaterale og den multilaterale indsats. Nu er der jo ikke altid en modsætning, men der er vel en principiel forskel imellem de to former for indsats, og ministeren sagde, at han mente, at en fifty-fifty fordeling var den mest effektive. Jeg ville egentlig gerne spørge hvorfor, for jeg kan ærlig talt ikke se, at der er nogen muligheder for at finde en målestok, der kan give en klar tilkendegivelse om, hvad der er mest effektivt.

Jeg har den opfattelse, at på kort sigt er den bilaterale indsats mere værdifuld end den multilaterale. Den er en slags løftestang for en multilateral hjælp. Senere kan det være, at det skal være omvendt, og det mener jeg, fordi det for det første er nemmere at kontrollere den bilaterale indsats; den bliver mere effektiv; for det andet giver den flere erfaringer til flere mennesker. Jo mere bilateral indsats der er, des flere mennesker er der direkte engageret i u-landsarbejdet, og jo flere der er, jo større samlet erfaringsmasse får vi til rådighed, og des hurtigere finder vi ud af, hvad der er rigtig og hvad der er forkert u-landsindsats. Endelig for det tredje er den bilaterale indsats af stor pædagogisk værdi. Vi lever i et demokrati, og forudsætningen for, at vi kan yde bevil-